

en særlovgivning på området. Vi synes faktisk ikke, når man tager i betragtning, at der er meget enkle procedurer for at fremsætte kravet, at der er grund til at udskyde. Det vil man ikke få meget mere ud af, ud over at mange virksomheder måske vil komme til at vente et år mere, end de ellers skulle have gjort.

Derfor: Jeg kan sige, at vi er enige i, at der er intet, der skal ligge og flyde længere end højst nødvendigt. Det er altså noget, som vi skal have afsluttet så hurtigt som muligt.

Kim Behnke (FP):

Da Folketinget i december 1987 mod Fremskridtspartiets anbefaling vedtog at indføre ambien, gik man i gang med at opkræve beløb, der tilsammen nåede op på ca. 55 mia. kr. Det blev i marts 1992 erklæret ulovligt af EF-Domstolen. På det tidspunkt gik der et ganske voldsomt og hurtigt arbejde i gang i Folketinget for at finde ud af at få vedtaget en lovgivning, som kunne betyde en tilbagebetaling af ambibidraget.

Ganske mange virksomheder havde selvfølgelig ikke, fordi de ligger inden for et erhvervsområde, hvor man blot forhøjede priserne til kunderne, lidt noget egentligt tab; de sørgede nemlig bare for at lade afgiften gå videre.

Men allerede kort tid efter gik det op for os, at der var virksomheder, som var kommet i klemme. De havde nemlig været så dumme eller ukloge, at de havde overholdt reglerne. De havde betalt den sidste rate af det arbejdsmarkedsbidrag, som de havde fået opkrævning på, vel vidende at det jo altså var noget, EF-Domstolen havde erklæret ugyldigt.

Vi fremsatte derfor i folketingsåret 1992-93 et beslutningsforslag, nr. B 26. Det gik ud på, at de, der havde betalt den sidste rate ambi, selvfølgelig kunne få den tilbagebetalt. Det afviste Folketinget. På den måde belønnede man dem, der ikke havde overholdt betalingsfristerne, for de virksomheder, der dengang sagde: Ja, lad os nu lige se, hvad det her det ender med, og derfor ikke betalte, har man aldrig stillet krav over for siden hen.

Og den morale, der kommer ud af, at hvis man bare lader være med at overholde reglerne, så går det nok, synes vi ikke er en morale, som er særlig ønskværdig. Og derfor undrede det os dengang, at et flertal i Folketinget ikke ville være med til at få de ting rettet op.

Så gik årene, og der kom ganske mange sager frem. Nogle af de første og mest enkle at tage

stilling til var udlejningsejendomme, erhvervsudlejningsmål osv., hvor de på grund af regler i lejelovgivningen ikke havde haft mulighed for at vælte ambien videre, men bare havde været nødsaget til at betale ved kasse 1. De fik på et forholdsvis tidligt tidspunkt pengene tilbage. Jeg tror, det var en kendelse fra Østre Landsret, som klart sagde, at de ikke havde haft mulighed for at vælte ambien videre, og derfor skulle de have pengene tilbage. Der var erhvervsgrupper, som f.eks. tandlægerne, der jo havde overenskomst med sygesikringen, og derfor havde de heller ikke bare kunnet forhøje priserne. De var nødsaget til at tage det af egen lomme.

Men så begyndte de mere komplicerede sager jo at komme. Vi har i bemærkningerne særligt hæftet os ved to, ikke fordi det er to gode sager, men fordi det er to meget forskellige sager. Der er sagerne omkring sukkerproducenterne, hvor man som branche gik ind og over for Told og Skat ønskede at lave en aftale, og på trods af det meget besværlige forløb, der har været, og på trods af, at man på et tidspunkt nåede frem til, at man hellere måtte begynde at tilbagebetale den for meget betalte ambi, så er sagerne gået i stå.

Og jeg glæder mig, for jeg kunne forstå, at både Venstre og De Konservative gerne vil have en grundig redegørelse af den sag under udvalgsarbejdet. Jeg håber, at vi kan imødekomme de to partiers ønske.

Sagen om fiskerne er en ganske anden. Der ligger en landsretsafgørelse, hvor man klart slår fast, at fiskeren ikke har nogen som helst indflydelse på salgsprisen på de fiskeprodukter, han eller hun har hentet op af havet, for det er nemlig nogle salgspriser, der opstår i den daglige auktionshal. Der ligger en klar melding om, at sådan er det.

Der blev kørt en prøvesag med en notbåd »Gejser«, og derefter forventede alle andre fiskere, at det var en ren ekspeditionssag at få deres bidrag tilbagebetalt. Men denne notbåd fiskede kun makrel og sild, og minsandten om ikke skattemyndighederne har gjort gældende, at hvis man i stedet har fisket f.eks. rødspætter, skal man fremlægge fangstrapper og udskrifter fra auktionshusene osv. som dokumentation – til trods for, at landsretten har slået fast, at når det gælder salg af fisk, er det ikke fiskerne, der har nogen indflydelse på prisen, men derimod det konkrete hammerslag på auktionen hver eneste morgen, når fiskerbådene kommer ind.